

To najmenej čo si želaš

Sucho. Sucho v ústach, na koži, vo vzduchu. Z tohto hnusného intenzívneho pocitu sa mračím. Oči mám stále zavreté. Ukrutná túžba sa nadýchnuť z plných pľúc ma priviedla k stavu, kedy mám nos plný piesku. Zrnká Piesku. Spomem si na fakt, že na jedno zrno piesku pripadá 10 000 hniezd vo vesmíre. Z víru myšlienok ma vytrhne predstava, koľko by som tam tých svietiacich hovadín v prepočte asi mala.

S námahou zdvýcham hlavu a pohľadom zisťujem, kde som. Pozerat' sa a vidieť. Vtipné, ako sú tieto naoko rovnaké slová významovo odlišné. Pozerám sa, ale nevidím. Teda, nevidím nič od čoho by som sa odrazila pri zisťovaní mojej lokácie. Vidím diaľku, vidím svoje ruky a...sakra veľa piesku. So sebazaprením sa staviam na neisté nohy a povrch mi pritom vôbec nepomáha. Som na štyroch. Odplutím sa snažím odstrániť ten hrozný pocit, ktorým mám naplnené ústa, ale zisťujem, že nemám čo vyplúť. Vypila by som čokoľvek, aj tú presolenú Vincentku.

Teplo a nevoľnosť ma tlačia naspäť k zemi, ale akoby motivační spíkeri povedali, nevzdávam to, idem ďalej. Stojím. Zatakaná sa bezcieľne poberám priamo pred seba. Aké zvláštne je uvedomovať si každý jeden prejdený krok. Tá páľava vo svaloch, tá bolesť, to neprestajné nutkanie hovoriť si *ľavá, pravá*. Fungujem čisto mechanicky. Snažím sa rozpomenúť na posolstvo zo všetkých tých príbehov z Afriky od geografikára, ale nemám na to energiu. Zatínam zuby. S privalom adrenalínu sa rozbehnem. 50 metrov, nič nenachádzam, nevidím. 100, nič. Má to zmysel? Čo takto malý power nap? Alebo si radšej lahnem a vyčkám do vlastného skonania. Veď sa vlastne nemám čoho báť. Každú nedeľu som prispievala svojím vreckovým do zvončeka. Snáď sa mi za to nahromadili nejaké tie bodíky potrebné na vstup do neba. S pocitom zadosťučinenia sme sa ja a moje telo zhodli na tom, že končíme. Stačilo. Dost' bolo pozemného života plného útrap a bolesti. Riadim sa tým, čo má na svojom hrobe vyryté Bukowski. Nesnažte sa. Jediné čo ma na tomto celom umieraní števe, je, že som kolosálne smädná. S plynúcimi sekundami rastie tento nedostatok životodarnej tekutiny exponenciálne. Bude to len čakanie na Godota? Nie. Nie, už sa mi spomaluje krvný obeh, funkcie telesných orgánov už určite zlyhávajú tiež. Tak je to tu. Zomieram nepopulárna, s menej ako stovkou followerov na instagrame...

Volanie na druhý breh je zjavne počuteľné. Všetky tie malinké korytnačky, ktoré mi ako malej umreli sú už tam a volajú ma. Počujem Amy Winehouse, Jima Morrisna, Jimiho Hendrixa a Kurta Cobaina ako kričia, že ešte nesmiem, vraj ešte nemám 27. Zastavím svoj prechod cez jednosmernú cestu. Majú pravdu. Teda, nie že by som chcela do ich klubu nejak extra patriť, návykové látky sú pre mňa ako pre čerta kríž, ale... ešte neodídem. Dostávam sa opäť do reality, trpké, ale tomu i hodnej.

So vzrastajúcim uvedomovaním si seba samej a faktu, že ešte existujem začínam vnímať i sluchovo. Číup. Maximálne spozorniem. Tentokrát bez námahy poberám nohy na plecica a svojou rýchlosťou podávam výkon hodný budúcej študentky FTVŠ. Prekonávam menšiu piesočnu dunu, rukami si pomáham a za nechty sa mi zarývajú zrnká. Som za ňou a cítim sa ako neveriaci Tomáš. Malé jazierko. Nepremýšľam o tom, čo tu to asi tak robí. Nie.

Vyššia sila videla, že JA si toto nezaslúžim, že toto nie je koniec hodný mojej osoby.

Pokojné jazierko je opak toho čo sa deje v mojom vnútri. Horím. Horím túžbou metaforicky a horím i doslova. Sucho v ústach je oveľa intenzívnejšie ako pred 30 sekundami. Je to ako situácia, kedy vám strašne treba cikať a už ste tam. Vidíte záchodovú misu a v tom momente už mechúr kričí svoju požiadavku vyprázdniť sa najhlasnejšie ako vie. Ja kráčam po dúhe šťastia a blaha s natiiahnutými rukami. Chcem tú vodu celú objať, chcem s ňou splynúť, chcem aby každý atóm z nej bol aj mojím a vice versa. Som meter vzdialená od nej, odrážam sa nohami od zeme a čakám na vytúžený stret môjho tela s jazierkom. Otváram ústa, vyplazujem jazyk, v radostnom očakávaní zatváram oči a....a čo to sakra?!! Cítim na jazyku zas len tú odpornú textúru sedimentu, toho diabolsky beznádej-prinášajúceho prírodného nespevneného zrnitého materiálu. Hovorí sa, že keď veľa plačete, telo si vyžiada spánok a preto nemôžete zomrieť na dehydratáciu plakaním spôsobenú. Mám len jeden problém. Nemám čo, doboha, plakať. V tej istej chvíli si uvedomujem, že to celé bolo len preľudom v mojej chorej mysli a celý čas som ležala na jednom, rovnakom mieste. Kamaráti drahí, dajte mi na pohrebe zahrať maďarskú klasiku *mert a nézését meg a járását...* Vlak môjho života prichádza na konečnú zastávku, napodiv bez meškania, bez požiaru. Chcelo by to nejaké silné posledné slová. Niečo vtipné a zároveň chytré. Jediné čo zo seba dostanem je chrčivý zvuk..

Ževraj ľudia na sklonku života, na svojej smrteľnej posteli, alebo piesku, na hocičom, vidia *svetlo*. Nie je to mýtus, hovorím si. Registrujem tenký, ale za to prenikavý lúč, bolestivo zapichujúci sa mi hlboko do mozgu. Nie je to zrovna najpríjemnejší pocit, ale dobojujem to tu. Možno je to za všetky blbosti, ktoré som v živote porobila. Ale ako raz Lincoln povedal, Only judge can god me...

Paradoxne cítim tenký prúd slín tečúci z pravého kútiku úst. Špiny jednej, teraz, keď mi to už netreba?! Koniec...

S presvečením, že som už v nebi otváram oči. Vidím to svetlo..Avšak svetlo slnka vykúkajúce cez žaluzie v mojej izbe. Nevolnosť a sucho ostávajú. *Ach to sú tie rána po piatkových prehýrených večeroch...*

Peťa Bernáthová, z poslednej dáčky na Gamči